

Hồi Thứ Mười Hai

GIÂY PHÚT BAN ĐẦU

Trong lúc Lý Tam Siêu vào phong tìm giấy mực để vẽ bản đồ đi tìm Huyền Huyền bảo lục thì Tiểu Tà nói nhỏ với Hàn Linh:

– Lão quái này đã mắc mưu ta rồi.

Hàn Linh hỏi:

– Dương huynh! Huynh định đùa cột với lão quái đó sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Bây giờ chúng ta đã được lão quái chữa thương xong, còn chờ gì mà không chạy.

Tiểu Tà vừa nói vừa đưa tay giải huyết cho Hàn Linh.

– Linh muội! Muội thấy ngoài cốc có khói không? Đó là lão quái đang luyện thuốc, nhất định phải có củi lửa ở đó. Chúng ta chạy ra mau.

Tiểu Tà và Hàn Linh không bỏ lỡ cơ hội lập tức thoát ra khỏi thạch phòng.

Quả nhiên Tiểu Tà dự tính không sai, bên ngoài lão quái đang nấu thuốc, bên lò lửa có để nhựa cây thuộc loại dẫn hỏa.

Tiểu Tà lấy nhựa cây tạt vào thông lộ, lấy củi ném vào đó, phóng hỏa lên.

Lửa cháy phừng phừng, lan rộng rất nhanh.

Chỉ thoáng mắt, ngọn lửa đã bao trùm Xà cốc.

Tiểu Tà dắt tay Hàn Linh giục gấp:

– Linh muội! Chạy mau.

Lúc này bọn rắn độc thấy lửa đều chạy trốn hết, không còn thấy một con nào.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn, dắt Hàn Linh phóng ra ngoài chân núi, biến mất trong đám rừng rậm.

Lý Tam Siêu vừa tìm được bút mực chạy ra, thấy lửa cháy rục Xà cốc, tức giận đến ngất xỉu dưới đất.

Giữa lúc đó, bên trong hậu phòng có một bóng người cao lớn, nhanh như chớp, chạy đến ôm Lý Tam Siêu bay ra ngoài, mất hút trong đám khói lửa.

Cứ nhìn vào động tác của bóng người vừa xuất hiện, đã biết ngay người này là một cao thủ võ lâm.

Tiểu Tà vừa chạy, vừa nói với Hàn Linh:

– Từ nay về sau không còn Xà cốc nữa rồi.

o O o

Thoát ra khỏi Xà cốc, Tiểu Tà và Hàn Linh đã vội tìm đến một tửu lâu, ăn uống một bữa no nê.

Tiểu Tà đặc ý:

– Lão quỷ này hôm nay không chết cũng bị lột da.

Hàn Linh vẫn lo lắng:

– Cũng may Dương huynh nghĩ được cách này nếu không chúng ta nhất định không thoát khỏi tay lão.

Giọng nói của Hàn Linh đầy vẻ cảm mến và kính phục.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy thì từ nay mọi việc Linh muội phải tin tưởng vào Tiểu Tà này.

– Hàn Linh cười không ngớt. Từ trước đến nay nàng chưa từng gặp một con người cổ quái như Tiểu Tà. Nàng nhìn Tiểu Tà như là một kỳ nhân, quái kiệt.

Hàn Linh nói:

– Về môn đùa cợt, Dương huynh quả là một quái kiệt giang hồ. Muội rất nể phục.

Tiểu Tà được Hàn Linh ái mộ, vui sướng vô cùng.

Hàn Linh suy nghĩ một lúc, nói:

– Đúng rồi. Huynh nhớ bọn Hắc y sát thủ không?

Tiểu Tà nói:

– Làm sao quên được? Hành động của chúng có rất nhiều sự bí mật. Huynh định tìm cách theo dõi chúng, nhưng chưa có cơ hội. Có điều chắc chắn chúng toàn là những người đáng thương hại. Chúng đi tìm cái chết để giải thoát cho cuộc sống.

Hàn Linh không hiểu:

– Tại sao như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Nguyên do rất nhiều. Bọn chúng bị cắt mũi, cắt tai, hủy mặt mày, nên chúng phải bịt mặt, để che dấu những xấu xa đó.

Hàn Linh giật mình.

– Thật vậy sao? Tại sao có chuyện nhấn tâm như vậy?

Tiểu Tà cảm hận:

– Trong thiên hạ không thiếu gì kẻ vô lương tâm, tàn ác. Huynh phải khám phá ra tổ chức tàn ác này.

Hàn Linh nói:

– Cái Bang tai mắt khắp thiên hạ. Để muội trở về nhờ đại ca điều tra manh mối mới rõ được.

Tiểu Tà than:

– Dù có tìm ra manh mối cũng vô ích. Có ai giết hết được chúng nó? Muội có biệt vừa rồi tên Hắc y sát thủ theo truy sát chúng ta là ai không?

– Lúc đó muội đang mê man, làm sao biết được?

– Lúc đầu huynh cũng không biết, nhưng lúc nói chuyện với lão quái trong Xà cốc, huynh mới biết được hấn là Thần Huyết Gấu của Cửu Ma Nhất Quỷ ở Cốc Ma Vương. Võ công hấn rất cao, nhưng cũng bị bọn khác bắt làm tay sai. Như vậy thế lực bọn này rất mạnh, không lường được. Huynh nghĩ chúng ta chỉ còn có cách chạy trốn là tốt hơn cả.

Hàn Linh nhú mày:

– Rốt cục huynh cũng không dám đương đầu với bọn chúng sao?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Linh muội! Huynh là một đứa trẻ cô thân độc mã. Huynh suýt bỏ mạng dưới tay chúng nó nhiều lần, chỉ tìm cơ hội lánh nạn. Biện pháp tốt nhất là chúng ta chạy trốn...

Hàn Linh cười khúc khích:

– Còn muội thì sao? Cũng theo huynh chạy trốn?

Nàng nói lên câu này có cảm giác e thẹn, gục đầu xuống bàn để che dấu sự thẹn thùng đó.

Tiểu Tà cười nói:

– Linh muội muốn theo huynh chạy trốn ư? Muội làm sao chạy kịp huynh? Tốt hơn muội nên trở về Cái Bang sống an toàn. Sau này muốn đi tìm huynh thì cứ đi tìm.

Hàn Linh nói:

– Nhưng muội thích đi theo huynh du ngoạn giang hồ.

Tiểu Tà nhìn Hàn Linh, tâm hồn xao xuyến cảm mến cô gái chân thật này.

Bất đắc dĩ nói:

– Cũng được! Nếu Linh muội muốn theo huynh thì gặp nguy hiểm phải sẵn sàng chạy, giống như lúc này. Nhưng... tốt hơn mình nên trở lại Cái Bang.

Hàn Linh nói:

– Được! Chỉ cần gặp nguy hiểm muội sẽ chạy. Chạy càng nhanh càng tốt.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chúng ta hãy đến thành Tràng An tìm một phòng trọ nghỉ ngơi để dưỡng sức.

Hai người rời tửu lầu, hướng về thành Trang An.

Hàn Linh trên cổ, từ trước có đeo một cái lục lạc nhỏ để trang sức, nên đi bộ có phát ra tiếng rung rất êm tai.

Tiểu Tà thấy vậy hỏi:

– Linh muội tại sao đeo cái lục lạc này? Có phải đó là món gia bảo?

Hàn Linh nói:

– Tên mình là Hàn Linh, nên thích đeo lục lạc, đồng thời cũng thích nghe tiếng rung của nó.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy muội đừng gọi mình là Hàn Linh mà gọi là Tiểu Linh.

Hàn Linh lắc đầu:

– Muội không muốn!

– Nhưng huynh muốn gọi tên muội như vậy.

Hàn Linh không muốn tranh cãi với Tiểu Tà:

– Huynh muốn gọi tên gì cũng được.

Nàng tiếp tục bước nhanh.

Tiểu Tà gọi:

– Tiểu Linh! Bây giờ chưa phải lúc cần chạy trốn mà.

Tiểu Tà cười lớn, bước nhanh theo Hàn Linh.

Chỉ chốc lát, hai người đã vào thành Tràng An.

Nơi đây xe cộ như nước, người đông như nêm...

Đèn thắp sáng thâu đêm...

Tửu lầu, thanh lâu, hí trường... khắp nơi du khách muốn gì cũng có.

Khách hào hoa, phong nhã thường ngày đến đây du ngoạn.

Tiểu Tà chăm chú nhìn khách qua đường một lúc, nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Nơi đây một dãy cổ đô xưa, để lại nhiều cảnh vật hiếm thấy, làm say lòng khách nhàn du.

Tiểu Linh cười nói:

– Đúng vậy! Trước mặt chúng ta là Hoa Thanh Trì, trước kia Dương Quý Phi, một trong Tứ đại mỹ nhân trong thiên hạ, đã từng dùng nơi này hóng mát. Còn bên trái là chỗ ở của Dương Quý Phi.

Tiểu Linh chỉ về bên trái có một tòa cung điện nguy nga và nói:

– Nơi đó là cấm khu. Chúng ta không nên đến đó.

Hai người đang nói chuyện thì xa xa nghe vang lại tiếng kêu cứu của một cô gái rất khẩn thiết.

Tiểu Tà cười lớn:

– Khà... khà lại có chuyện nữa rồi!

Tiểu Linh biết chuyện không lành, và rất khẩn cấp, vội nói:

– Chúng ta đến đó xem thử.

Nói xong, nàng chạy về hướng có tiếng kêu cứu.

Tiểu Tà cũng phóng mình chạy theo.

Lúc gần đến nơi, có tiếng một người đàn ông hét lớn:

– Tiểu cô nương đừng chạy! Thiếu gia ta chỉ muốn làm bạn với cô nương. Việc này cô nương không hề mất thể diện đâu.

Người con gái nói:

– Tôi không muốn. Hãy thả tôi ra.

Tiểu Tà chạy sau mà đến trước. Gã thấy một cô gái độ mười bảy tuổi mình mặc áo trắng, đầu bím tóc, thân mình yếu điệu, mặt mũi hoa dung mỹ lệ.

Người con gái này đang bị một thiếu niên nắm cứng tay phải, không còn cách nào thoát ra được.

Người thiếu niên này độ hai mươi tuổi mặc áo tím, thân mình cục mịch, đầu nhọn, mắt chuột, trông có vẻ là một tên nô tỳ.

Đúng vậy, đằng sau hẳn có một thiếu niên ốm yếu, độ mười tám tuổi, mặc áo thư sinh, đầu đội nón tú tài, mặt mày cũng đẹp trai, nhưng trên mặt lại trét một lớp phấn, dung nhan chải chuốt, tay cầm cây quạt, miệng cười duyên đang đứng nhìn Bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ trông thấy Tiểu Tà chạy đến lập tức kêu to:

– Vị công tử mau cứu tôi. Chúng nó...

Cô gái như quá sợ hãi đến nỗi nói không ra tiếng.

Thiếu niên mặc áo thư sinh đứng ở đằng sau nói lớn:

– A Phúc! Cứ bắt nó dẫn đi. Có ta đây người đừng sợ gì cả.

A Phúc, tên nô tỳ đang nắm tay cô gái, vênh mặt nói:

– Cô nương đừng kêu la. Thiếu gia ta là người rất xứng đáng làm bạn với cô nương. Có gì mà sợ hãi như vậy?

Tên nô tỳ A Phúc này không thấy Tiểu Tà đến gần, cứ lo nắm tay cô gái lôi đi.

Tiểu Tà nhìn thấy cười lớn:

– Té ra là chuyện chọc ghẹo gái lành. Được! Ha... ha...

Tiểu Tà muốn thử xem người ta trêu ghẹo cô gái đến đâu, rồi mới ra tay.

Tiểu Linh đến thấy Tiểu Tà vẫn đứng yên nhìn, kêu lên:

– Tiểu Tà! Mau ra tay cứu người.

Bản thân Tiểu Linh cũng có võ công, nhưng trước mặt nàng có Tiểu Tà, nên nàng tin tưởng vào bản lĩnh của Tiểu Tà hơn.

Tiểu Tà nhặt một cục đá ném vào A Phúc như ném một con chó.

Cử chỉ rất bình thường, nhưng cục đá từ trong tay Tiểu Tà ném ra chứa đựng một sức mạnh không tưởng tượng.

A Phúc tránh không kịp, trên đầu đã bị cục đá ném trúng, hấn “A” lên một tiếng, máu tươi chảy ra. Hấn buông tay cô gái.

Tiểu Linh đứng đằng sau đã chạy tới đỡ cô gái áo trắng dậy, đem lại đứng núp sau lưng Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy A Phúc bò dưới đất, chưa đứng dậy được, mắng:

– Đáng tội! Ban ngày dám dở trò ghẹo gái!

A Phúc bị chảy máu đầu, nổi giận hét một tiếng, xông vào Tiểu Tà đánh một lúc hai quyền.

Tiểu Tà khinh thường, chỉ né sang một bên dùng chân phải đá móc một cái vào mông đít của A Phúc, lập tức A Phúc té nhủi trên mặt đất.

Tiểu Tà không bỏ qua, phóng tới cỡi trên lưng A Phúc, hai tay đánh lia lịa vào mông đít A Phúc như một kỵ mã đang ra roi cho ngựa chạy.

A Phúc bị đau quá, không chịu nổi, khóc ròng.

Tiểu Tà nói:

– Nhỏ mà mất dạy, lớn lên gây nhiều tội lỗi.

Lúc này gã công tử đứng đằng sau thấy chuyện không ổn, liền phóng tới, xèe cây quạt phát ra một chiêu hương về Tiểu Tà.

Tiểu Linh trông thấy kêu lớn:

– Tiểu Tà! Coi chừng sau lưng.

Tiểu Tà đang say mê đánh A Phúc, nghe tiếng kêu của Tiểu Linh, vội quay lại, nói:

– Té ra vẫn còn có đồng bọn. Ta dạy luôn các người một bài học làm người.

Vừa nói vừa phát ra một chiêu “Nhữ Yến Qui Sào” chặt chiếc quạt của đối phương rơi xuống đất, rồi bình tĩnh đứng dậy.

Gã thiếu niên thư sinh kinh hãi, khom lưng lượm cây quạt lên, nhìn Tiểu Tà không chớp mắt.

Tiểu Tà cười lớn vung tay kêu:

– Khà... khà... Ta không biết người là đàn ông hay đàn bà, đánh phấn thoa son rất công phu...

Thiếu niên thư sinh tức giận hét:

– Người là ai dám xen vào chuyện của phái Hoa Sơn? Có phải chán sống rồi sao?

Thiếu niên thư sinh này nói đến một môn phái lớn trong thiên hạ, như vậy chứng tỏ lai lịch của hắn không phải nhỏ.

Rất tiếc Tiểu Tà thuộc môn phái “

Thông Thực bang chủ” một môn phái kỳ danh cổ quái, do hắn đặt ra, chưa ai biết tới.

Tiểu Tà giả bộ sợ hãi:

– Hoa Sơn? Té ra là phái Hoa Sơn? Xin lỗi! Lúc nãy tại hạ đã thất lễ rồi.

Nói xong hắn làm bộ chấp tay tạ lỗi.

Thiếu niên thư sinh thấy Tiểu Tà tỏ vẻ sợ hãi phái Hoa Sơn, đặc ý lên tiếng:

– Tại đây trong vùng hai trăm dặm đều thuộc về thế lực của phái Hoa Sơn. Người dám chọc giận bổn thiếu gia sao?

Tiểu Tà thấy thiếu niên thư sinh hống hách, lại càng giả bộ sợ sệt:

– Thiếu gia tha mạng! Tại hạ không biết công tử là Hoa Sơn đại thiếu gia.

Tiểu Linh thấy thế tức giận:

– Tiểu Tà sao vậy?

Cử chỉ của Tiểu Tà đến nỗi Tiểu Linh cũng không hiểu được Tiểu Tà đang tìm cách chọc gheo phái Hoa Sơn.

Tiểu Tà quay lại nói với Hàn Linh:

– Tiểu Linh! Chúng mình không được chọc giận Hoa Sơn phái. Tốt hơn chúng ta mau chạy trốn.

Tiểu Linh nổi giận:

– Dương huynh tại sao không có chí khí làm trai như vậy.

Thiếu niên thư sinh nhìn thấy Tiểu Linh rất xinh đẹp, mặt hoa da phấn, dung nhan mỹ lệ, phát động tà ý, nói:

– Cô nương này rất đẹp. Thiếu gia đây tên là Thanh Kỳ Sơn, thấy cô nương có người bạn rất hèn hạ, không xứng đáng, vậy cô nương kết bạn với ta được không?

Tiểu Linh hét to:

– Tiểu quý! Đừng hỗn láo.

Nàng tức giận chưa nguôi, quay về hướng Tiểu Tà nói:

– Dương huynh! Huynh rất kỳ quái, tôi không theo huynh nữa đâu.

Nói xong kéo tay cô gái áo trắng toan chạy đi.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Tiểu Linh! Đừng vội! Tốt xấu huynh cũng là một bang chủ. Tiểu tử này xưng là phái Hoa Sơn, lại không giống nam giống nữ. Huynh phải khám phá thân thể của hắn xem thuộc phái nào.

Tiểu Linh nghe nói cười lên, biết rằng Tiểu Tà đang muốn bày trò chơi gì đây, nên không tức giận nữa.

Thanh Kỳ Sơn giận hét:

– Tiểu tử! Lúc này người nói ai không giống nam, giống nữ?

Tiểu Tà cười hí hí:

– Ta thấy người giống như gái giả trai. Ta muốn xem rốt cuộc người là đàn ông hay đàn bà? Hoặc là... ha... ha...

Thanh Kỳ Sơn trợn trừng hai mắt:

– Không lẽ Thiếu chưởng môn phái Hoa Sơn người cũng không biết sao? Người...

Tuy hắn giận dữ, nhưng vì sợ Tiểu Tà võ công cao thâm, nên không dám xuất thủ.

Tiểu Tà nói:

– Quen biết thì không quen biết, nhưng nhất định chưởng môn phái Hoa Sơn không giống người.

Thanh Kỳ Sơn hỏi:

– Tại sao không giống?

Tiểu Tà nói:

– Chưởng môn phái Hoa Sơn nhất định là đàn ông, còn người thì không rõ ràng... xem ra giống bán nam, bán nữ.

Thanh Kỳ Sơn thấy Tiểu Tà không kính nể hắn, trong lòng sợ hãi, muốn tìm cách rời khỏi nơi đây, sau này sẽ tính việc trả thù, nên nói:

– Tiểu quý! Người phải nhớ rõ phái Hoa Sơn tuyệt đối không bỏ qua người. A Phúc! Chúng ta đi.

Nói xong hướng về bên trái phóng đi.

Tiểu Tà phi thân cản lại:

– Hãy khoan đã. Muốn chạy cũng chờ ta xem rõ người là đàn ông hay đàn bà

đã, để say này gặp nhau khỏi ngõ ngang.

Thanh Kỳ Sơn lùi một bước:

– Người dám...

Tiểu Tà sấn tới:

– Có gì không dám.

Chưa dứt lời, Tiểu Tà đã phóng tới như một con cọp đói vồ mồi, hai tay bấu vào Thanh Kỳ Sơn.

– Xạch... xạch... xạch...

Mười luồng chỉ công của Tiểu Tà nháy mắt đã xé nát quần áo của Thanh Kỳ Sơn, chỉ để lại chiếc quần lót.

Tiểu Tà nhìn thấy ngực của Thanh Kỳ Sơn bình thường, thất vọng lắc đầu:

– Té ra người là con người phát triển không đúng tự nhiên, nên giả trai.

Tiểu Tà đoán Thanh Kỳ Sơn là đàn bà, nhưng giờ đây cũng không rõ được, chỉ thấy Thanh Kỳ Sơn thoa son đánh phấn nên nghĩ vậy mà thôi.

Thanh Kỳ Sơn bị nhục, mặt mày giận dữ không biết làm sao. Hắn chỉ ý quyền thế của môn phái để hăm dọa kẻ khác, nhưng Tiểu Tà đã chơi một đòn hài ước, làm cho hắn xấu hổ đến sượng người...

Tiểu Linh và người con gái áo trắng đứng nhìn, tuy có vẻ e thẹn, nhưng cũng không thể nhịn cười.

Tiểu Tà nói:

– Ta nể mặt hai vị cô nương này, nên không muốn xét kỹ thân thể của người. Ta thấy người không ra trai, không ra gái, cũng không muốn xem nữa. Hãy mau rút đi cho khuất mắt.

Thanh Kỳ Sơn muốn báo thù, nên lên tiếng hỏi:

– Người có gan thì xưng danh hiệu. Chúng ta hẹn lại kỳ sau.

Tiểu Tà nói:

– Người đừng có hù ma nhát quỷ. Đại gia của người tên là Dương Tiểu Tà, bang chủ môn phái Thông Thực Tiểu Bá Vương. Lần sau thấy người làm bậy bạ ta nhất định bắt người thiến đi.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa vung tay như muốn đánh tới.

Thanh Kỳ Sơn sợ hãi, lập tức phóng đi.

A Phúc thấy Thanh Kỳ Sơn bỏ chạy cũng lập tức chạy theo.

Tiểu Tà cười đắc ý quay lại nói với Tiểu Linh và cô gái áo trắng:

– Thôi! Chúng ta tha mạng cho hắn lần này.

Nói xong đi về hướng khác, không đuổi theo Thanh Kỳ Sơn.

Tiểu Linh và cô gái áo trắng cũng đi theo Tiểu Tà.

Tiểu Tà hỏi cô gái áo trắng:

– Tiểu cô nương đến đây làm gì mà gặp tai nạn như vậy?

Cô gái áo trắng nói:

– Tôi làm a hoàn cho người ta. Lão gia tôi bảo tôi ra đây tìm thiếu gia, không ngờ gặp bọn này, may được hai vị ân nhân, nếu không hậu quả khó lường được. Công tử võ công rất lợi hại, tiểu nữ rất khâm phục.

Tiểu Tà được cô gái áo trắng khen, phấn khởi:

– Đâu có! Tôi còn rất nhiều công phu chưa sử dụng đến. Vừa rồi tôi chỉ tạo một trò chơi cho vui thôi.

Tiểu Linh trêu chọc:

– Tiểu Tà! Huynh đừng phô trương. Nếu gặp cao thủ huynh cũng giống như gã thư sinh giả lúc nãy mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Linh muội cũng biết đùa cợt sao?

Cô gái áo trắng hỏi:

– Hai người nói gì vậy? Muội không hiểu.

Tiểu Tà nói:

– Cô nương cứ hỏi Tiểu Linh thì rõ.

Tiểu Linh thấy đùa cợt với Tiểu Tà chỉ bị thiệt thòi, nên không nói nữa.

Cô gái áo trắng nói:

– Muội tên A Hương! Muội thấy vị tiểu huynh này rất vui tính.

Cô ta vừa nói vừa nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà được khen rất khoái chí, nhưng không dám khoe khoang trước mặt Tiểu Linh.

Tiểu Linh nói:

– A Hương! Muội trở về nhà đi! Chúng tôi phải vào thành Tràng An rồi.

A Hương nói:

– Như vậy muội phải trở về nhà. Hẹn tái ngộ.

Tiểu Linh nói:

– A Hương! Tôi tên Hàn Linh, nhưng Tiểu Tà muốn kêu tôi là Tiểu Linh.

A Hương nói:

– Như vậy càng tốt. Hãy nhận là Tiểu Linh đi.

Hàn Linh nói:

– Cũng được! Tôi là Tiểu Linh.

A Hương nói:

– Xin cảm ơn hai vị ân nhân. A Hương xin hẹn tái ngộ.

o O o

Thành Tràng An lúc nào người cũng đông đặc, du khách du ngoạn dập dìu. Bởi vậy muốn tìm một khác điểm trú ngụ không phải dễ.

Đi cả một buổi, Tiểu Tà chỉ thuê được một căn phòng.

Tiểu Linh không vừa ý, nói với Tiểu Tà:

– Muội là con gái, không thể ở chung với huynh một phòng được.

Tiểu Tà nói:

– Chịu khó một chút. Chúng ta chỉ đủ tiền mượn một căn phòng mà thôi. Còn phải dành tiền để ăn uống chứ? Vả lại có tiền cũng không dễ tìm được một phòng nữa.

Tiểu Linh nói:

– Muội không muốn! Nếu chỉ có một phòng thì huynh không được ngủ trên giường, phải ngủ trên ghế.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Được! Được! Ngủ trên ghế hay ngủ dưới đất cũng không sao. Huynh đã có cách kiếm tiền để ăn xài rồi.

Tiểu Linh cười, nói:

– Nếu vậy thì được.

Hai người trước khi vào phòng nghỉ ngơi dắt nhau đi tìm một tửu quán để ăn uống cho no.

Tửu quán này có hai tầng lầu, cầu thang ở chính giữa. Tiểu Tà và Tiểu Linh ngồi vào một bàn ăn tại cửa sổ bên phải, nhưng bên trái có một chàng thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, mình mặc áo da cọp, thân hình vạm vỡ, đang ngồi ăn một đĩa bánh bao.

Lúc này có bốn hán tử, mặc áo đen, gấp rút chạy lên lầu, mặt mày rất ngạo nghễ.

Một hán tử, lưng mang đại đao đã chạy tới trước bàn người thiếu niên mặc áo da cọp, hét to:

– Tránh ra!

Thiếu niên mặc áo da cạp đang ăn vôi đứng dậy, đi qua ngồi ở một bàn khác. Nhưng bọn Hắc y hán tử vẫn không vừa...

– Bàn này cũng không ngồi được.

Thiếu niên mặc áo da cạp tiếp tục chạy từ bàn này đến bàn khác, nhưng bọn Hắc y hán tử vẫn tiếp tục theo đuổi, không cho ngồi.

Tiểu Tà thấy vậy hướng về thiếu niên mặc áo da cạp:

– Chúng tôi ở đây còn chỗ trống, tiểu huynh đệ cứ qua đây ngồi được không?

Người thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Tà một lúc, rồi mới đến trước bàn, ngồi xuống.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Người này thần sắc có vẻ buồn bã, chỉ biết ăn bánh bao. Chắc chắn là một người phiêu bạt giang hồ, hoàn cảnh cũng khổ sở, chứa đựng nhiều ưu tư.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà chia đồ ăn, rót cho thiếu niên mặc áo da cạp, nói:

– Đây! ở đây có đồ ăn và rượu.

Thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Tà một lúc rồi bưng bình rượu nốc cạn.

Tiểu Tà khen:

– Hay lắm!

Liên tiếp tục kêu hai bình rượu nữa, mỗi người một bình cười nói:

– Tương phùng tri kỷ thiên bôi tửu! Hôm nay tôi giới thiệu với huynh, người này là Tiểu Linh, bạn tốt của tôi, còn tôi là Dương Tiểu Tà.

Thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Linh không nói.

Tiểu Linh tươi cười nói:

– Xin chào tiểu huynh.

Người thiếu niên không đáp lễ, cũng không nhìn Tiểu Tà, cứ lo uống rượu.

Tiểu Tà cảm giác người thiếu niên này không khách sáo, thật thà, chân chất, nên tỏ ý thân mật nói:

– Tiểu huynh đệ. Hôm nay là ngày mồng bảy, vậy tên của huynh là Tiểu Thất được không?

– Tiểu Thất! Đúng! Tiểu Thất mà! Tôi lấy cái tên này kết bạn với Dương huynh.

Nói xong bưng bình rượu lên uống rất ngon.

Tiểu Tà thấy vậy gọi thêm bốn bình rượu nữa. Hai người càng uống càng tỏ ra hứng thú vô cùng.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà và Tiểu Thất tuy tuổi tác ngang nhau, nhưng một

người thì cổ quái, khôi hài... một người thì thật thà, trầm lặng, chậm chạp... nếu họ trở thành đôi bạn thì quả là hai thái cực.

Lúc này Tiểu Thất sáng mắt lên, ngồi đối ẩm với Tiểu Tà, hết bình này gọi bình khác.

Tiểu Linh sợ hãi:

– Dương huynh! Đừng uống như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh đừng quá lo lắng! Hôm nay có Tiểu Thất cùng huynh uống rượu thì tuyệt với. Tiểu muội cũng uống một chút cho vui.

Nói xong đưa rượu ép Tiểu Linh uống.

Tiểu Linh vì nể hai người bạn, uống chỉ mới một ly mà đầu óc choáng váng, mắt hoa lên.

Tiểu Linh nói:

– Dương huynh! Muội không ngồi lâu được nữa, phải về phòng nghỉ rồi.

Nói xong, Tiểu Linh cáo lui, trở về phòng.

Tiểu Tà than:

– Rất là dở.

Hắn quay lại nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Bây giờ không còn ai cản trở, chúng ta phải uống một bữa cho thật say. Mau cạn ly.

Tiểu Thất cũng không nói chuyện, hai người cứ thi nhau uống.

Bây giờ tại bàn rượu lại có bốn tên Hắc y hán tử ngồi vào. Trong đó có một người nhìn thấy Tiểu Tà vội chạy đi báo cho một Hắc Y đại hán.

Người Hắc y đại hán lập tức đến gần Tiểu Tà hỏi lớn:

– Tiểu tử! Người có phải Dương Tiểu Tà không?

Tiểu Tà lúc này đã say, nên không có thái độ dè dặt, đáp:

– Người là ai? Ta đang uống rượu không có thì giờ nói chuyện. Hãy đi chỗ khác.

Hắc y đại hán hỏi:

– Quỷ Cốc Ma Vương Thần Huyết Gấu có phải người giết chết không?

Tiểu Tà cười lớn:

– Không sai! Hắn chết dưới tay ta.

Đại hán lập tức vung tay đánh một chiêu. Còn mấy tên Hắc y hán tử kia cũng chạy đến bao vây Tiểu Tà và Tiểu Thất vào giữa.

Hắc y đại hán nói:

– Ta khuyên người hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về Thần Võ Môn để tránh khỏi cảnh bị lột da, xé mặt.

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì Thần Võ Môn? Đừng có quấy rầy, đại gia ta đang uống rượu. Hãy cút đi nơi khác mau.

Tiểu Tà vung tay đánh vào mặt Hắc y đại hán.

Còn lại bảy Hắc y hán tử thấy vậy cũng hét lên một tiếng bảy cây trường đao chém vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười hai tiếng, rút hai cây phi đao phóng vào hai Hắc y hán tử.

Lúc này Tiểu Thất bỗng nhiên đứng dậy, rút ra một cây Kim đao màu trắng đậm về mé sau ba tên Hắc y hán tử.

Tiểu Thất xuất thủ nhanh như chớp, chỉ thấy một vùng sáng lóe lên, một Hắc y hán tử đã bỏ mạng, hai Hắc y hán tử kinh hãi bỏ chạy xuống thang lầu.

Tiểu Tà hét lên một tiếng:

– Đứng lại!

Lập tức chạy theo bắt hai tên Hắc y hán tử, nói:

– Các người phải đem xác đồng bọn đi, về báo cho cấp trên của các người biết.

Ba tên Hắc y hán tử không dám thở mạnh, mang thi thể của đồng bọn chạy ra ngoài, đầu óc nơm nớp sợ hãi về việc Tiểu Tà đã giết chết Thần Huyết Gấu thì giết chúng có khó gì.

Chúng chỉ vì muốn lập công nên trở thành con vật hy sinh vô ích.

Bấy giờ Tiểu Tà mới thấy rõ cây Kim đao Tiểu Thất đang cầm trong tay. Đó là một cây kiếm dài độ một thước rưỡi màu trắng giống như ngà voi mài thành, nhưng rất nặng, có thể chặt đứt sắt thép.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Kim đao này chính là Hàn ngọc kim rôi. Hàn Ngọc kim quý báu vô cùng, chặt sắt như chặt đất.

Kim đao này người luyện võ hăng mớ ước mà không có, tại sao lọt vào tay Tiểu Thất. Như vậy Tiểu Thất có một lai lịch gì đây. Nhưng lúc này không phải là lúc tìm hiểu báu vật đó.

Tiểu Tà nghĩ rằng nơi đây không phải là chỗ an toàn, nên nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Chúng ta mau lánh mặt đi nơi khác.

Nói xong trả tiên rượu thịt, rời khỏi tử lầu.

Trên đường đi, Tiểu Tà mua cho Tiểu Thất mấy bộ quần áo, và hai chục cái bao vải đem về khách điểm.

o O o